

844 (44) 1/6

НОВИТНА
УКРАЇНСЬКА
ПОЕЗІЯ

Олег
Гуцуляк

Поет і Мандр

Вибране

Olav Eymundsson

Олег Гуцуляк

НБ ПНУС

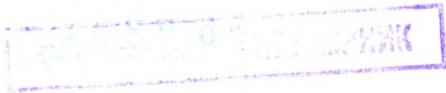
669864

ПОЕТ і ТІАМАТ

Вибране

м. Івано-Франківськ
2003

ББК 84 (4Укр) 6

Г 97

Гуцуляк О. Б. Поет і Тіамат: Вибране. – Івано-Франківськ: ПП Косович, 2003. – 160 с.

Книга члена Асоціації українських письменників (АУП) Олега Гуцуляка знайомить читача з поетичним набутком автора 1987-2003 років. Він належить до культурологічної течії т.зв. поезії “бронзового віку”, під якою розуміється епоха інтенсивного оволодіння майстерністю минулих “золотого” (XIX ст.) та “срібного” (кін. XIX – XX ст.) віків, стрімкого становлення і закріплення мистецьки-важливих навиків, розвитку мистецтва слова у протилежність всенівелюючій епосі постмодернізму. Своїми віршами Олег дає зрозуміти, що поезія – це форма пізнання, де істинний світ виявляється позаду простору та часу, по той бік свободи та необхідності, у сфері загадкової праматері муз та архетипів – богуні Тіамат.

©Гуцуляк О., 2003

©Височанський Ю., ідея серії, 2002

©Косович І., дизайн, 2003

Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника

ISBN 966-503-059-0

КОД БЗ 25266
НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

Інв. №

66 9864

ДВА СВІТИ ПОЕЗІЇ ОЛЕГА ГУЦУЛЯКА

У збірці Олега Гуцуляка на першому плані бачимо тісну межу двох світів: реального, що є навколо нас, і світу мрії, який існує тільки в уяві. Навколишній світ хисткий, ненадійний. Це – приречений на загибель Колізей, остання дорога, на котрій обов'язково пролунає: “Ave caesar ...”

У цьому світі немає нічого певного. Смішним видається намагання людей зафіксувати щось на папері, аби не зникнути безслідно, залишитися в пам'яті наступних поколінь. Такі намагання не принесуть успіху, звідси й згадка про Олександрію, про рукописи, що згорають у пожежі, аби не залишити нащадкам пам'яті про минулі роки. Та і навіщо ця пам'ять? Адже дуб Степової Еллаги перетвориться на гарнітурну шафу “в помешканні “нового українця” без нагадування про його історичну цінність.

Навіть якщо й загине світ і через кілька віків зможе відродитися нова цивілізація, то й надалі:

Перше слово – «ма».

«Я маю», – тобто. Сперш з'явився власник.

А до «Я є» ще кроків – сила ...

У цьому світі панує зима або ж осінь. Ті пори року, коли людина особливо сильно відчуває себе самотньою, загубленою поміж інших людей. Тоді так хочеться створити собі інший світ, нехай вимріяний і казковий, проте не ворожий. Коли настає вечір, ліричний герой збірки тікає у такий світ, де затишно і добре.

У своєму світі можна подумки повернутися в минуле, відчути себе скіфом, якого завтра, можливо, чекає війна, а сьогодні він насолоджується кожною хвилиною життя. У цьому світі палають Купальські ватри, десь приносять жертви богам, а над усім цим панує кохання.

У своєму світі можна мандрувати усіма епохами, побачити Орфея і Еврідіку, Лукаша і Мавку, відчути смуток Данте без Беатріче, поглянути услід кораблю «Арго» і обвінчатися благословенням святого Валентина.

Але настає час і треба повертатися назад у світ реальний:

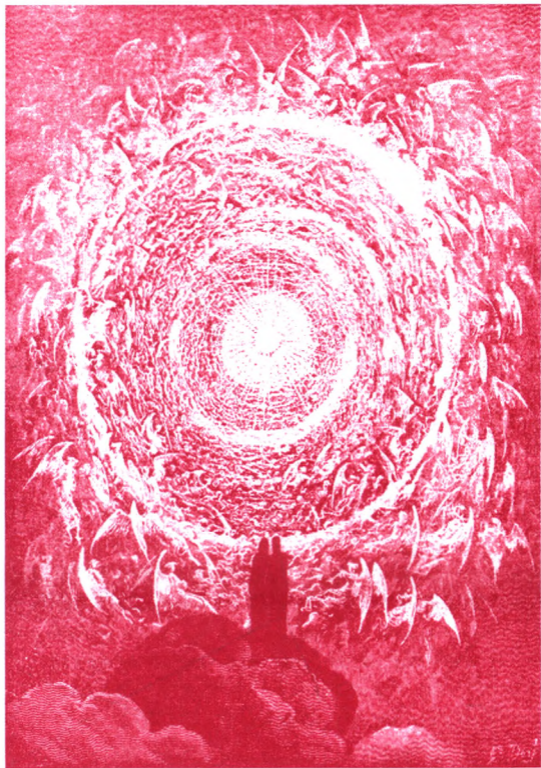
Повернення зі сну і забуття
Приносить втіху. Чи надовго?

У збірці зустрічаємо і довічне: «Долю не вибирають.» Але не знайдеш у віршах безнадії. Поезія Олега Гуцуляка – це оспівування того, що власне і робить людей людьми – кохання. Кохання щирого і ніжного. Почуття, яке здатне пройти через усі життєві випробування і вистояти:

Ця любов – через мільйони літ ...

Отож, два зовсім різні, але кожен привабливий по-своєму, світи Олега Гуцуляка. Вони віддалені, водночас дуже близькі, бо створені однією людиною.

Любов Загоровська

***

Так, це осінь ...

Фр. Ніцше

Не Кафка, не Кравчук, не Фарадей.
Лиш тихий сумнів. Осінь, осінь, осінь ...
Нормальний урбанізм, з десяток кросів.
На свято з чаркою – повільний марш ідей.
Це – світ ... Це наш. Останній Колізей.
На ньому шлях – до левів і до раю.
Люби – невірну. Там, за небокраєм:
Сілезький Ангел, Мандельштам, Мойсей.

***

Що світ? – Журба. Лиш посвист злого вітру.
Долає всіх – траву, дуби, моря ...
І тільки в Книзі – поміж плетив літер,
Ще Дух Святий володар ... Я – не я,
Або-або, піти чи відіспатись?
Старезна світом шкандиба проблема ...
Але щоранку в танці тіл мулаток
Встає для щастя сонце в діадемах.

***

Без коханої і без весни.
Все – без поспіху. Все – без сміху.
Снів так сто буде ще ... Без вини.
І без милих для серцю ігор.

***

За обрієм – молитва. Тут – зима.
Життя неспішне в простоті буденній.
Лиш каркнув ворон (завше неврастенік),
Нам нагадавши: «Тут ви – зокрема!»

***

Повернення зі сну і забуття
Приносить втіху. Чи надовго?
Німа петля, державний стяг,
Гранчак – все ті ж. У вухах – довбиш.
Все повертається? Цейтнот.
Кумедний кіт, брат днів, сірий.
Мене не любиш? Ніч – пустот
Володарка у серці. Віриш.

ПОЕТЕСІ-ВЕРЛІБРИСЦІ С. Б.

На перехресті вічності й
вівторка

Ліна Костенко

Все, кажеш, заримовано? Авжеж,
«думкам просторо, а словам затісно».
Немає Дух Святий, на правду, меж.
Та все ж від двох обмежень
в душах – іскра!..

***

Не втішайся над рядком, Поете!
Не чванися й не кажи: «Це – я!»
Що тобі до Гегеля естетик ?
Був – помер. І книжку їсть хробак.
Це – брехня, що не горить рукопис.
Та ще й як! (згадай Олександрію).
І майбутнє Неба Книгу в попіл
Перетворить в битві з Древнім Змієм.

***

Ще слів нема ...
Ліна Костенко

Ніч розчиняє слово. День –
Його каталізатор.
Блукає предок (без пісень) –
Німий homo viator.
Серед буття, в четвертий крок
В свідомості щось зблисне ...
І – знов пітьма, в душі – звірок
Лякливий, беззахисний.

***

Поетів ніколи не був мільйон

...

Ліна Костенко

Поетів не мільйони, а мільярди.
І кожен крок – священний на землі.
Під небом всі ми ходимо. Чи марно,
Не просто ж так молитва – душам лік?
Не просто в цьому світі все? Та ні,
Вся неповторність – в дим в Еклезіасті.
Загине світ, минуть трильйони днів,
Розтане в небі тінь арійських свастик.
А чи буддиських?.. Перше слово – «ма».
«Я маю», – тобто. Сперш з'явився власник.
А до «Я є» ще кроків – сила, тьма,
Блукання, мов з п'ятьми Єгипту, насліп.

Прикарпатський національний університет

імені Василя Стефаника

код 02125266

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

Інв. №

66 9864

INS BLAU

Усе святе, усе неповториме ...

Ліна Костенко

Відродження до слова – таїна.

«Я вас кохаю», – сокровенний Логос.

Свята Софія, Хрест Андрія – знак

Русі, де перекинуте все. В когось

«зломали меч», «розтрощена волторна» ...

Лиш дядько Лев, мудрець поганський, спить.

І Лукаш з Мавкою, як завше, неповторні.

І неповторна та ж сама блакить.

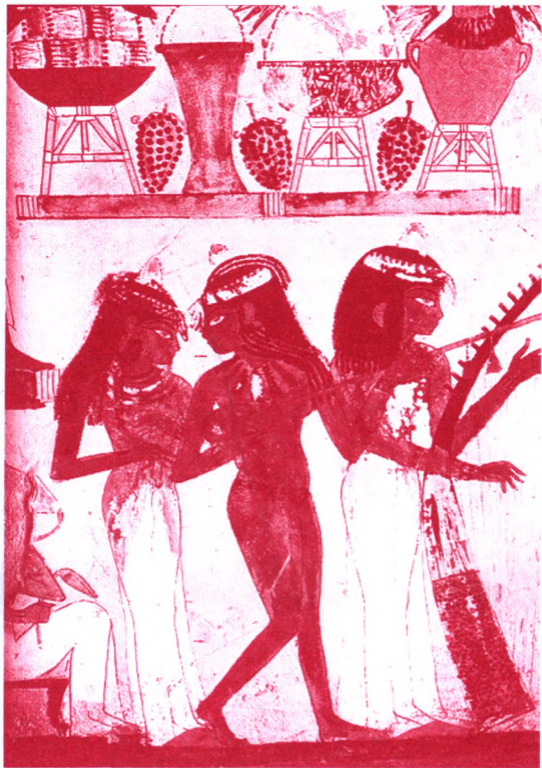
***

Душа твоя з моєю заручена
давно ...

Адам Міцкевич, «До Лаури»

Моя Лауро, смутку мій і болю!
Я кожен вечір все молюсь до Бога,
Щоб була в нас завжди одна дорога:
Прочанин – я, ти ж – сонце в небі. Долю
Не вибирають. Хай собі. Ми – є!
Нас вічний Дух введе в любов і храм,
Де розпачу смертей, дрібних буденних драм
Не буде. Тільки – Ти і зірка, й Віфлієм ...

ОКСАНІ С-ЦЬ

Так ніч. Так сон. Усміхнене буття.
Серпнева повінь. Ніжність губ. Троянди.
Орфей і Еврідіка. Сходи. Данте
без Беатріче. Ангел. Крила. Стяг.
Німа печать. У роздумах плин Лети.
Човен Харона. Мідяки в руці.
Між пальцями – у течію. Зайці
(ті, не врятовані) влаштовують бешкети,
розраджують, втішають: «Геть печаль,
любили ви, хоч не любили вас!..»
Жене на небо звірів Волопас,
на пашу в рай, де літній запах мальв.

***

Ми знову без Еспанії. Adieu!
Рушаймо, Золотого полку діти!
Ми ж так усі хотіли світ любити,
А нас чекає герцю простір дюн,
Пустелі, океану, гір ... А може,
В законах біосу є виняток для нас?
Та б'є у бубон невмолимо час
І тільки в небо нам зітхати: «Боже!»

ОКСАНІ ЗАБУЖКО

(на презентації АУП)

Життя. Поезія. Язичник. Холоднеча.
Гріхозна сила розуму. Музей
Фігур самотніх і скляних дверей.
Із фотоелементами. І глечик,
Старий, з Мезоамерики. Його
Ще Одисей привіз у дар циклопу,
Де навіть в снах не бачили Європу
Верхи на Бико-Зевсі, а «Арго»
У протилежний бік помандрувало ...
Ловися, рибко, у тенета світу.
Тут на арені маршами капітул,
На Картагену клятви Ганнібала
Рушають дні провінції. А Місто?
В пожежі віртуальній. І Нерон
Узяв собі ім'я «Ілюзіон»
І молоде вино запік у тісто.

НАТАЛІ С-ЦЬ

Люблю тебе. Зорею впала в серце
Мені твоя чарівна і проста,
Мов квіт ромену, посмішка. Тепер це –
Найперша ніч із вимріяних ста.
Молитв за тебе Богові. І днина
Не зникне вже, як інші, в безвість снів.
Рука вінчань святого Валентина
Торкнеться наших схилених голів!

***

Я – скіф. Я – звір. Я – воїн Аргімпаси *.
Син – Дия Ночі. Внук – Змії-на-пів.
Я – крок богів арійських свинопасів,
Канчук рабам і тятиви я – спів.
Я – дух, я – цар, я – лицар Бористену.
Німого переляку ворогів.
Причина – я. Вступив, мов у стремено,
В історію. І в ярий бою гнів.
Я – муж, я – жах, я – жрець вогню на сході.
Дорога в Герри ** і легенда ер.
Я – сон забутих внуками мелодій.
Курган – мій сторож, мов Троян – Цербер.

---

* Аргімпаса – скіфська богиня-войовниця, аналог Артеміди

** Герри – священна земля поховань скіфських володарів

***

На сході – Сварга. Зорі і вогонь –
На заході. Боги – ще бенкетують.
І свято щастя чотирьох долонь
Триває ще. І кінь забув про збрую.
Ще наша ніч. І нашим буде день.
І нашим вік назвуть ім'ям, Наталю !..
На пашу вийшов Золотий Олень,
Шукає грек-мудрець свою сандалю ...

СТЕПАНОВІ ПРОЦЮКУ

Поезія зростає в порожнечі,
Чим далі в обшир, де сумує птаство,
Фантазії й кларнети. Сич – схоластик
Навчає менестрелів, вбивця – вечір
Самотнім псом простерся у дворі
І річище сухе ховає тінь,
Що кинула у душі поколінь
Поеза романтизму. На зорі
Рівненьких верб шевченкових та яблук
Химерно крутять реверанси дню
І смаженину чує дідчий нюх,
І в небі ще не видно дериваблів.
Величний спів, скуйовджені знамена.
Удари в бубон животять у лігво
І Кайзерлінг дав світові епіграф,
І зрушила фльотилії Єлена
У строфи епосу. І світ не мав би шарму
Без чар її і яблука розбрату
(надкушене вкраїнцем). Герострату
наснівся вже в Аїді білий мармур
у маєві пожежі, слави. Ніч
рудиментальні ніжить сподівання
і скіф із луком десь на Березані
До предків-звірів молиться облич.

***

Химери осені. Мотузка і вузли.
Мов інка стародавній на осонні:
Рахую, в'яжу, лік веду. І лик
Нового Бога. І віки бездонні
Над Андами, над антами, над світом.
У хмарах – птаство. У дощах – краса.
Солодка кава, крем зі свіжим мітом.
З вершками (хто як любить). І згаса.
Є в Морі-Окіяні днів Світило.
На лови вийшов, позіхнув хижак.
І загнаний олень упав безсило,
І Зодіак над требищем заляк.

НА ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ НАТАЛІ С-ЦЬ

Магія чорна троянд у букеті – тобі.
Оksamитовий вечір, ревнивець, потрапив у пастку,
Подиху п'яну губи сповідують казку,
Золотом присмерку свічка зорить ворожбі.
Осінь як осінь ... Ти – не така як завжди.
Дике ненавчене в небо нявчить кошени.
Порух долоні грайливий і мов навмання,
Стер на піску останніх освідчень сліди.

***

Тільки Ти кожен вечір. Ти.
Слід лиш сонцю піти на спочинок,
Образ Твій постає з темноти,
Осяває химерно будинок.
Мов свіча у долонях горить,
Обпікаючи пальці і серце,
Посміх Твій на вустах. Кожну мить
Ми є ті, хто упали у герці,
Визволяючи Панну ... Дракон
Переміг, але знову і знову
Налаштовує лук Купідон –
І у лицаря в грудях любов'ю
Розквітає троянда. Тобі
Піднесе принц її в порятунок
У Ста Снів Полум'яній Добі
За цнотливий і вдячний цілунок.

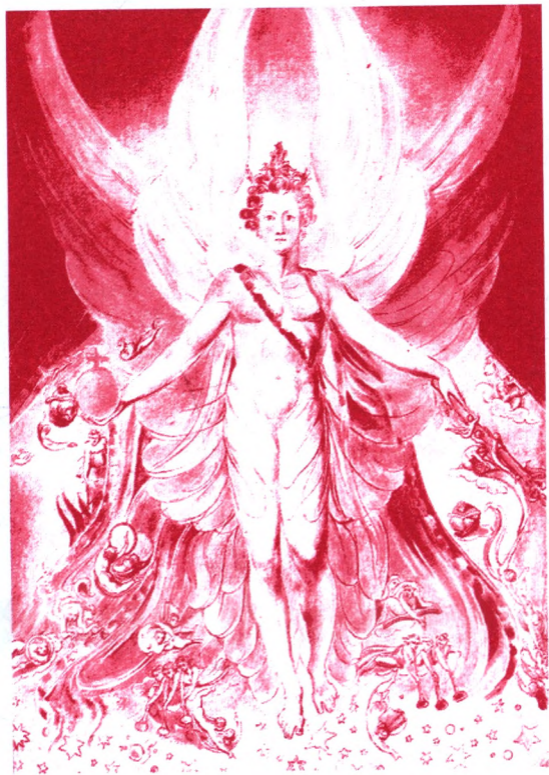

***

Ул'яні Н. – М.

Втікати в рай на яблука та вишні,
Троянди, чорнобривці, васильки.
На білі лілії в ставках. Звивати в пишні
Тисячоліть букетики роки.
Втікати в рай. У літо, сонце, ранок.
У ластівок небесні віражі.
У спів щасливий визволених бранок,
Аж до святих купальських ворожінь.
Втікати в рай. Втікати знов до Тебе.
Крізь сумніви, обмови і громи.
Де дзвін скликає душі на молебень
І срібло ночі вимито слізьми.

Ул'яні Н.- М.

Як фенікс золотий з коштовністю у дзьобі,
У райський сад потрапити раптово
З Молочними джерелами. Тут овоч
Небесний зріє, а пустеля Гобі
Цнотливо береже шляхи, як діва.
Праворуч – щастя. На десерт – нектар.
Розлито в келихи (тут – інший календар).
А розмарин, троянда чайна – зліва.
Чарівні пахощі, духмяні пелюстки,
Вологі лілії, гірлянди і прикраси,
А на альтанках – лози-ловеласи,
Зустрічні та втікаючі стежки:
Думок і мрій, пісень і медитацій,
Молитв, обітниць, сліз, подяк і снів.
І втеча в небо милих серцю брів,
Орлиним летом. Дичину на таці
З очима сарни піднесе служниця,
Вина подасть утіхами вустам,
Введе руками, пестячи, в іслам,
І стан напружить, вигне, мов вовчиця.

***

Пегасик з'їв лавровий мій вінок.
І муза з іншим утекла до шлюбу.
Дупло трухляве виїв час? Чи дубу
Еллади Степової – на станок
Перетворитись в шафу гарнітурну
В помешканні «нового українця»?
Чи на тахту (стояти навколінця
І тішити жону його безжурну,
Що розпашіла вправами любові,
Віками накопичених у генах)?
Удар під корінь – плаче Ойкумена:
Земля і Кров, та ідол у діброві ...

PERINEUM VITAE

Край світу, мов птах марабу,
Мов бук у сосновому лісі,
Мов вечір тубільної пісні

Блукаю:

Між диско й табу,
Між долями вуст і танців,
Між димом і снами вин,

Вечірок, дівчат, роковин,
Між парами щирих коханців,
Між вдатних поетів і муз,
Між ангелів і пілігримів,
Між масок, персон і гримів,
Між риб і прозорих медуз

у морі марнот. Я шукаю
Твій посміх, Наталю, твій сум
І погляд, неначе у пум
Священних лісів Парагваю.

Ул'яні Н.-М.

Лиш спогади. Очей німа п'ятьма –
це сховок слів, надій і весен зваби.
Вовтузяться, неначе в норах краби,
думки, та в них і клешень вже нема.
Німа оаза. Ніл і піраміди.
Спить фараон. Міцніш, ніж Гіменей,
смерть узами зв'язала. Скарабей
(священний жук єгипетський) завсіди,
котитиме червону кулю в небі,
від Сходу і до Заходу ... Дарма!
Хрущів у нас у сто разів катма,
кліщів – ще більше буде при потребі
в поезії зітхання і могил ...
Останній день зими згадаєм ніжно,
Хоч втік від нас, немов якийсь грабіжни,
і за копитами опав роками пил ...

***

Іванні М-та

Безперечно, у тобі щось є – невідоме
нікому.

Не беру до уваги вроду арійських степів.
Не згадаю, що ти з'являлася маєвом снів.
Довго-довго мені. Не згадаю ... Поставлю
лиш кому.

І три крапки ... Слова – то лиш знаки,
а суще – у тому,
Що не буде ніколи (ніколи, кохана!)
на «пів-».

Тільки – в цілому (вічності? Богові?). Днів
Нам налічено разом зустріти багато, утому
Забуваючи. Сонцю молитись, котромусь.
Не з язичеських ідолів треба складати до ніг,
До вух та очей, та смакуючи каву ... Дурні
Забуваючи мрії, вчорашні буднів огрому.

***

Сьогодні сумна обідня.
Обідають душі в келіях ...
Зимують луни досвітні
В порожньому келиху ...
Сьогодні сумна вечерея.
Вечеряють гості прошені ...
Віттарні відчужують двері
Язичеський вітер осені ...
Сьогодні сумна всенощна.
І ніч колихає стегнами ...
Ридає Марія прощена.
Конає Антихрист в реготі ...

***

В нашій кімнаті
танцює на стінах
маленький божок Напochtлі
Не бійся його –
це промінь
моїх поцілунків

ПЛОЩА

(картина львівського
художника Юрка Коха)

Місто –
карнавально оглядне,
в зеленім рубіні
лика думок Гулівера,
що стукають мов трамваї
бруківкою свята і квіти взуття.
Запорожець Вакула
бере даниною
з оголеної пам'яті снів Медузи
в розлитому кухлі пива.

***

Усе це – ніч.
Німе подвір'я.
Лиш шепіт мальв. І дощ на брук.
Цвіте бурштинове сузір'я.
І в ньому котить щастя Жук.

КОТЯЧИЙ БЕРЕЗЕНЬ

Ми так близькі, звірята ...

Я серцем чую вас.

Франц Елленс

Як я люблю цей березневий хор,
кохань фієсту і «шалене танго»,
який на сплячих падає фурор,
які прокльони за безсоння зранку!
Котяче царство. Паралельний світ.
Їм бог – любов за позовом природи.
Ми нишком всі кленом палеоліт,
коли на задніх звівся наш прародич ...

***

Наталі Л-н

Ти спиш у далекому місті Лева,
в будинку на вулиці Вашингтона
і в тінях надії зникають дерева,
і Місяця жовта блідне корона.
Весняним дощем омилися клумби
і темно (ой, темно), лиш стукіт трамваю ...
І мрії мої між трьох аж Колумбій,
і тиша (ой, тиша), розквітла ледь скраю ...

***

...край наш не Ельзас.

Петро Мдянка

Я на тебе чекатиму в царстві диких троянд.
Ми на березі снів привітаємо мовчки Сонце.
Ісповідники ранку, зухвалі вітри доконче
обірвуть пелюстки, віднесуть їх на спокій до Анд,
в протилежність, до зим, у сум'яття, у холод і смерть,
де печери, з яких вийшов щоякнайперший Інка –
Сонця син ... Філіжанка кави і грінка,
відблиск світла запав у чорну журби круговерть,
що створила твоя золота малесенька ложка.
Посміхнешся і скажеш: «Я хочу, милий, в Ельзас,
там троянди і вічність застиглу у камінь для нас
розтлумачить в соборі флейтою ніч-ворожка ...»

ПОБРАТИМАМ – АЗЕРБАЙДЖАНЦЯМ

Мій предок був огуз чи печеніг,
відважний лицар Степу і Порогів,
молитву він творив Вогню Доріг,
і був Гир-Ат у нього прудконогий.
Він знав свій рід у сорок поколінь,
у глиб віків. В табун загнав сучасність.
І Сорок Дів на небі в безгоміні
ночей йому засяяли атласнім.
Любив одну. Вона в його шатрі
і господиня, і вітала танцем.
І відпускала тільки на зорі ...
Нащадки нарекли його поганцем.

ПОЕТАМ КИЇВСЬКОЇ ШКОЛИ
«Здієсловити – витворити вірш», –
так говорив той, хто нишком.
Він міряв очима вогонь чужий,
крадучись в руках з люстерком.
Чемні речення, але їх
важкі періоди чавили думки
для одержання запоморочення ситості,
бо було то вино,
не таке, не таке,
та коли залишилася тінь,
міркували:
що з нею витворить,
і той, що нишком. вкинув
до неї бісер
(а свині п'яні довго затим
хизувались).
А він об'явив і пішов:
«Здієсловити – витворити вірш».

***

Коли розглядаю ноги
у коротких і вузьких спідничках
які проходять
моїми дорогами
каблуками по серцю
а потім задивляюся в їхні очі
каштанових мрій
розумію
що губи цвітуть розпачем
неначе в вазонах на вікнах
Запідозрюю
причину формотворення горщиків

***

...Один, без друга і сестри

Р. М. Рільке

В самотностях шляхів народів
чужого розпачу без сліз
мерзенним хтивом падолист
вкриває сутінки дороги
човна небесного відсвіт
чарує певністю маестро
у тихій звабі сумнів просто
веде рахунки дням дверей
червона тінь тремтить в знемозі
відчути плоті й духу срам
коли все віддано братам
і посестру звели на ноги
мовчить усміхнений лакей
горіння хвилі б'є у стовбур
здається в цьому світі добрим
немає спокою у снах
а ти все граєш в акварелях
хімерних поглядів мужчин
лінійним розсипом хмарин
тамтешнього блукання горлиць

ЗЕЛЕНИЙ ХРАМ

Зелений Храм збудовано не нам.
Не нам у ньому вівтарі й престоли,
а паполомам слова і законам
у мерехтінні буквиць та глаголиць.
Зелений Храм збудовано не нам.
Давно уже і чебреці зів'яли.
Давно уже і спогадів нема –
дощами плаче любощів імла,
а ти така безвинна і мала! ...
Давно уже і чебреці зів'яли.
А небо – синє. І зірки – твої,
і вічність заблукала в Піднебесній,
і Місяць довго розглядав в пільмі
стрункі тополі в ритміці фієсти.
А небо – синє і зірки – твої ...

АНХ

(Друзям – «готам»)

Вирізаний ієрогліф.
Чернець вустами плекав молитву.
В чашу збиралися краплі
в ім'я Господнє.
Вирізаний ієрогліф.
Всевидяче око
пронизує полотно
і витинає узор.
Вирізаний ієрогліф.
Роси впали на коси,
скупані в крові
мавок і немовлят.
Вирізаний ієрогліф.
Чернець згорнув полотно.
Камінь ликом Себека
усміхався вікам.

ЮРКОВІ ІЗДРИКУ

Вода вливалася в дзвін.
Монотонно відкочувались хвилі у
простір.
Позолотою вкривалася ніч і її
називали світанком.
Вода протікала повз вічність
плином хвилин,
а хвилі потоків
безслідно щезали.
Хвилина пролинула.
Впевнений спокій гуртує каміння.
Зведено хрест.
Хвилина на хвилю лягає.

МОРОК

Морок приховує суті чужих наймень.
Тануть у хмарах воском століття планети.
Пам'ять і смерть – так тотожні у ритмах пісень,
тільки і хочеться розреготатись з патетик.
Никнуть в безодню промені вранішніх зір.
З сумом вуста благають пробачення в ночі.
Пам'ять і спокій вперто вступили в турнір, –
тільки, однак, успіх отримає розпач.
Блиски очей і лукавих, і звабних, то ж
рветься струна у мелодіях сонячних версій ...
Тіло школярки в тайні проймає дроз
в передостатку пізнання весняних звершень.
В спогадах гаснуть вранішні полиски снів.
Синя імла мерзне востаннє у кригу.
Падають краплі на древній надіями Львів,
з голими вітами бавиться хтиво вітер ...

***

З-за далечі чорного птаства
здіймалось світання весни,
над стужею зим зірчастих
і білих снігів святинь.

Тут падали люди кволі,
зносили богам печаль, –
а ти усміхалась долі,
розбивши льодів кришталь.

Чаруючи спів, благала
й молила вогонь небес
торкнути від снів конвалій,
збудити русалок плес ...

Долає вода загати
і рвуться роки у вік,
і падають долі шати
кохання гірських сюїт ...

***

Віталії Б-ді

Розшукую вічність в твоєму погляді
в далекий край – обрій висі
і, наче та-хемських пісків ієрогліф,
мандрує ночами Місяць.

І падають сльози на квіти світанку,
і дзеркало змито росою ...

Ти йшла і кохала червону троянду
за гордість бути собою.

Зникає в проваллях молитви осанна
і лун не поверне далеч ...

Ти плачеш, маленька? То ж квітка чекання
розквітла у серці жалом ...

КОРОЛЕВІ

Ти – королева, а я – не граф.
І не паж. І навіть, не кучер.
Я у келії снів каліграф,
я – відлюдник і книги обручник.
Я – самітник, зіздар, поет.
Все шукаю щастю константи.
І не знаю, що цей амулет –
ти, сотворений Богом гарантик.

***

І подих мій захоплює також,
коли ти йдеш, вдоволена собою
і вірністю, котру тобі пітьмою
надійно вберігає ніч вельмож
шаленого кохання і втоми,
безмежних у довірі щирих втіх
і таїни, що викотить горіх
тобі під ноги, світові вагомий ...

***

А вчора здалося – то лілія біла розквітла.
А то була ти. Всміхалася тепло губам.
І в серці загув надовго шаманський тамтам,
повисло петлею кохання, начебто титло.
Без букви; і знову ж про тебе, знову.
Чи в білім костюмі, чи в джинсах, чи в шовку, чи ...
Завжди будеш ти зі створених Богом причин
утіх неземних найперша, бездоказово ...

***

...Що тобі шепотів вечір полум'ям свічки?
Про погорду мою у туманах ночей?
Про п'їтьму перемов чи про снів като-
личність,
про безглуздість надій, чи упертість смертей?
Розмальовано все: силуети і начерки,
в синій барві хмарин відбувається сон,
нишком падає в сніг пензлик юної звабниці,
поцілунками слів луни п'є камертон ...
Тіні прагнуть надій! Мрії створені людям ...
Він прийшов у цей світ нагадати про Храм ...
Щоб вказати його – був потрібен Іуда,
щоб померти із Ним – слід назватись ім'ям ...

***

Щовечора в червоних снах калини
полощуть зорі співом солов'ї
і опадає в ночі горобинні
на землю днів із неба Вередій ...
Вже не колишуть Велесові трави
і не дарує щастя синій цвіт –
та є у світі Київ златоглавий
і звук святий язичеських трембіт ...

Опівночі
твое астральне тіло
мандрує містом,
минаючи телефонні будки,
минаючи ліхтарні стовпи,
минаючи світлі кіоски,
минаючи паркани
Піонерського парку
(що офіційно зветься:
«Героїв – інтернаціоналістів»,
бо піонери повиростали),
минаючи автомобілі,
минаючи гомеостазні під'їзди,
минаючи хтиві кущі
і запльовані урни,
минаючи міст через чесність,
минаючи пост ДАІ і постійних повій,
минаючи кінотеатр
з присвійним найменням «Княгинин»,
минаючи власні тіні,
що кидаються в боки,
минаючи мій астрал
по інерції.

***

Перун чекав свого хреста.
Його ж повергли в води теплі.
Мовчав і плив, бо на вустах
прокляття золотом затерпло ...

***

...Пошкодуй своїх сліз. Сонце
все одно висушить джерела
споминів. Вранці розплющеш
очі – без поцілунків Місяця ...

***

...А будні знов тотожнять зі сльотою
і їх не люблять, і від них ідуть,
і морщать ніс, що змушені весною
все обминати талу каламуть.
Вони того не знають, непривітні,
що для кількох ковтків цього добра
(звичайні води в ріках надто бідні
в своїй структурі) здолано моря
птахами у негоду і від корму,
від вирію до холоду ... Але
ковтне маленьке краплю чудотворну –
коханням пісня в серці оживе.

***

Без тебе і веселоців нема.
Без тебе і Усесвіт весь немилий.
І щастя з рук, немов у воду змилось.
І втратив пелюстки від вітру мак.
Без тебе сум ... І він якийсь не той.
І все чуже, злостиве і химерне ...
Та все ж є віра у часи повернень
у рай земний, де обвінчає Ной!..

***

За днями день
зникає у химерах,
погаслих свіч
за днями день
крокує у віки.
Моя буденність
за днями день
вже лік іде по ерах,
а може краще
їй зійти узбіч?

***

Все набирає сили,
все росте
у бур'яні питань ...
І де та вічність,
якої прагнеш ти,
і де той сон,
що забуття приносить
безкоштовно?..
А те, що буде нам за мрію, –
в майбутньому, –
обернеться на сміх?

ВЕРЛІБР

Забруднені
ожовчені
розбиті
серця з кришталю
наче хтось узяв
в залізну руку
ручаї джерельні
щоб змити бруд
та утворився сплав
кривавий згусток
чорний тромб
у серці.

***

поетесі Оксані Пахльовській

Ластівка в поезію влетіла
і зліпила тут собі гніздо ...
Це була провісниця Сивілла,
а усі подумали – Джоконда ...

***

Відлуння краплі
лічить тижні в кадастрі
Всесвіту див,
долаючим кроком свастик.
Кожен нишпорить в пам'яті
тінями речень вироків,
розпачем чемних губ
розкритих для скоєнь широко.
О богемо,
як я ненавиджу
твій комплекс неповновічності.

***

Чорне небо круками в'їлось
в тополину присутність простору.
І розмови розчахнутих помислів
величають невинність остронь
потойбічних дилемностей клемів
(запримічена виступом мороку),
тихим роздумом ріже вечір
на тужливу надію ворогу.
Злотаємні сутінки неба
опадають цілунками сорому
на підступні бажання спротиву
щастя – дзьобання плоті спомином.

***

Іноземельні міфи
приживаються в душах
металевими сагами
про хом'ячків
з поля гравітаційних утисків
Міцність ударів пам'яті
не тверезими головами
вимірюється

***

Їжак вкрав сонце!.. Тримай!..
Як смів – знавіснів, злодюго?!
Це наш, цей малесенький рай,
не знаючий рала і плуга ...
Тримай, херувимця, тримай!
Так можемо втратити сонце!..
Вояка рахує: «Цвай-драй» ...
І жінка стуляє віконце ...

ПОКУТЯНИ

Благаючи щастя,
крокують у поступках,
моляться чорту тужливих днів,
падають руками на груди з косами,
даруючи дівчаткам цніт вінків,
в сузір'ях квітнуть спогадами,
шукаючи спокою, благають любові
перелогами змучених войовниць
відбирати в русалок намітки.

***

однокласниці Наталі Г.

Ми тут зустрічалися ... Тут –
на місці надій і марень –
простягнуто денний маршрут
до спеки вечірніх кав'ярень.
І ми зустрічалися ... Тож
згадаймо лукавий досвід
весняних карпатських гроз
і спалахів срібний просвіт ...

***

С. Б.

Почекай цінувати його світи!
За ними
океани самозаглиблень
і материк самозахоплень.
Він знову приходить
у таємниче місто
дитячих снів
Країни Великих Дорадників
довбати криницю
посеред площ
Вічнопростору

ПРОСТІР ПАСАЖУ

Пензлик

погорджує

яремажністю спокою

і слово оловом

падає

на бруствер гірлянди

яновностей

Недомовлення звіжинь

никне

в котерлінійних

пасажах

Триангельства сулім

***

Елісон Кімбер
на згадку про Україну

Слово
нишком
мишкою влізе
в шпарку мовлення
Тим-то долається
передостатність
сваволі

ЮРІЮ АНДРУХОВИЧУ

Пошукаю
серед нотаток фенолога
мудре зерно
для дронтів!
Прийдешність тішитися
вечірністю калюж
патріарших слідів.

***

Ти – спиш і плаче на вустах
дощами змита осінь,
і мавка, скупана в піснях,
в вогні жоржин голосить ...
Шепоче вітер віттям сни
зимового спочинку,
а ти – мовчиш і промінь – зник
в стару дідівську кринку ...

КИЇВ

Коли народжувався Київ,
тополі досягали неба
і злився регіт хижих дивів
понад золою сивих требищ.
Коли народжувався Київ,
слов'янка повивала пісню
і домовик влітав у гриву
стрічки блакитних вод та іскор.
Коли народжувався Київ,
ратай молився до Дажьбога
і отрок вирушав у виїзд
до Тустані Шляху касогів.
Коли народжувався Київ,
в холодній Скіфії поган,
не знала горда Візантія,
що схизму збережуть в полян ...

БОГДАНОВІ КОЗАКУ

Ми шукаємо в світі
пояснень снів
наших уяв
простору,
але ніч не хоче
ніц перевантажитись значенням
миттєвостей змісту,
грамами музики
сферичних меандрів
міфів.

***

Симпатичні метелики
теж не люблять охайності –
розносять пилок поміж простором
напнутих крил вітром літнім.
Колись гусінь уперто звивалася в лялечку –
це істинна суть аскези
як відповідь віри невірним
у зміну майбутнього снами китайця.

ШУКАЮ

Шукаю нових пісень
поміж поліандри
радіаційних синдромів
мутагенезу
мустангів сонячних сельв
хай закривають очі
нічним небом
підманюючи світлячками
майбутнього «-ізму»
але внизу
ковтаю спрагу повітрям
густих фабул
бджолиного вечора

ПАМ'ЯТІ ВАСИЛЯ СТУСА

...Падав вітер на сірий брук
і тужливий запах ліщини
вплів в мереживо сіре павук
у кутку для поета з України.
В серці муза тягла тятиву
із колючого дроту та нервів
і нашіптував майстер спокус:
«Ну навіщо? Ти ж можеш померти!..»
Та дорогою болю до прощ
ти пішов в передденність Сонця ...
І горнувся туман до площ,
дим лампад застигав на іконці ...

***

Повернення
на білий аркуш неба
шулікою сподівань здобичі.
В просторіччі Хайдеггера
рачки крокують
в помислах
хвиль суцільних епох.
Ти ж
можеш розірвати її
розіп'явши любов
на покорі висотувань.

***

Наталії Ясинській

Повернутися – вкинути гроші в чашу
з білої глини, знаком окреслену.
Повернутися – пустити колами
пам'ять
в калюжах намірів,
купаючи галунку.
Вітати з Великоднем
святочних рахманів.
Лягати на ніч в траву Троянову.
Мережити небо руками молитви
в сузір'я весняні.
А ти, все одначе,
світанку калений міст
перев'язуєш піснею.

***

Зсипано купи схожості пірамід.
Сфінкс кам'яніє гадками.
Сфінкс – педагог.
З розливої мудрості предків
утворює бульбашки
наших надій
на одвічність.
Хіба бульбашка
не грає на сонці красою світу?

ЗАСНУВАННЯ РИМУ

Ростиславові Гулю

«Вкреслити — заснувати столицю», –
відповів Ремові брат,
втираючи меч у траву росяного плачу.
Завили вовчиці Ранкового храму:
хтось втямив вогням поховального грому.
Божественні внуки
тому приречені:
хтось назве цю подію казкою.

ЗОРЯ СІРІУС

Розкидати перли долі котам,
завіси зрипілись в гармонії — дисонансі,
підвести руки яскравому Сурожу,
шануючи сяйво негріюче.

***

поетесі Галині Турелик

Бурштинова крапля.
Напевно, вона окраса для жінки.
Напевно, вона закута у серці любов.
Напевно, вона блаженніший сон
комашки.
Напевно вона,
напевно вона ...
Та зрештою,
все ж
сльозинка ялиці ...

***

Ларисі Б., вона ж –
Лара Гамільтон,
шанувальниця прози
Галини Пагутяк

Зустрінемося на Вулиці
Ми зустрінемося на вулиці
п'ятиповерхових будівель і
маленьких кав'ярень які
вже ніколи й не знатимуть
смутку старого джазу
Зустрінемося на Вулиці
Ми зустрінемося на вулиці
фундаментальних прощ і
раптово виявимо що
загубили любов і літня ніч
визначить вартість цієї втрати
Зустрінемося на Вулиці
Ми зустрінемося на вулиці
цільнодобових мрій і
гратчастих вітрин що
сигнальними лампами
вартують здоровий глузд
Зустрінемося на Вулиці...

***

«До побачення ...»? До побачення,
а не в Лету зі словом: «Прощай ...»
Дні з тобою – у серці позначені,
наче ралом продер ратай.
Ти забудешся. Звикнеш. Відмолишся.
Ніч сотвориться у небуття.
І не буде мене у довколишнім,
і у пам'яті навіть. Шлях
(навіть він!), а забуде кроки
наших мрій до утіх і сліз ...
Так, звичайно, найперше – спокій
снів, що з неба привозить Віз ...

***

Моя жінка буде мулаткою
(як не тілом, то хоч душею),
причащатимусь, мов шоколадкою,
з її вуст я коханням. З нею
я втечу на далекий острів,
де ні П'ятниця, ні понеділка,
де буятиме літо просто,
слугуватиме ніч – тубілка ...
І її підніму я на пальму
скуштувати солодкого плоду,
і складу строфу геніальну
про її наснагу і вроду,
і зірки танцюватимуть з нею
у безмежному шалі кохання,
і сповзатиме час змією
у траву із небес вінчання.

АНТИГЛОБАЛІСТАМ

Українцем за походженням
членом азербайджанської общини
за вірою – бонцем
вмерти громадянином Еквадору
в Кіото
над рукописом про Гільгамеша
вірного учня
будівельника ковчега
Уту-Ноя-напіштіма
першого глобаліста

* * *

...І ще одні закрились двері. Ось
завжди таке трапляється, хто дуже
чекає на запрошення. Когось,
напевно, це навчить, когось – напруже
відважитись в середину ввійти,
вхопити милу долю за зап'ястя ...
А я не знаю за якими ти –
заховане, моє маленьке щастя!

* * *

Ні шансів, ні надії, ні чекання?
Зникаю відсвітом зеленим мрій і снів.
Виводжу душу будням на заклання,
жерці-хвилини радо звершать дні.

* * *

Душа – заручена із Богом.
А тілу – зникнути в землі.
Тобі одній буде на спогад
обручка – щирість наших днів.
Це – дар маленький.
Та, можливо,
про наші щастя і весну
повідіає для світу тихо –
кохання, збуджене зі сну.

* * *

(за Жераром де Нервалем)

Весна в твоїх очах. І привітання щире,
і посміх лагідний, ще сніжній холоднечі,
спокушують мене дедалі, повсякчас
в любові-таїні сягнути глибонечі.
Весна в твоїх очах. І розпач від розлуки.
Слізьми моя душа омилає від спокус.
І ти у ній уже посаджена, трояндо,
тобі зашепотить в маренках хитрий Бус.

* * *

Жалій, красунечко, жалій –
ти пропустила шанс.

У щастя мли, але без нас,
відїде диліжанс.

Ти будеш у химерах див
ловити птаху снів.

Але забудеш, що давно
вона втекла, а дні
твое чоло вінцем візьмуть
в обійми та у шлюб
і з ними ти ввійдеш, і тінь
впаде на щирість губ.

* * *

...І знову мороз за вікном,
і радісна втома світанку,
коханої брови сном
майнули у Касабланку.
Застигли у зваби устах
суничками пахощі літа.
Мені стало шкода їх так,
що хочу, тремтячих, зігріти!..

* * *

Над тобою – зоря весни.
Наді мною – Місяць розпуки.
Він у хмарах повільно зник,
їй – палати, допоки руки
не забудуть утіх кохань,
доки губи в жазі, в екстазі,
доки князь твій не візьме дань,
доки ти – цариця фантазій!

* * *

Не я сніданок принесу у постіль,
не поряд я, з любові добре п'яний.
Вчарований красою і у млості
себе клену за те, що сам кайдани
одяг без застережень, і в довірі,
без сумнівів і роздумів ... Дарма!
Тепер у тебе є придворний лірик,
йому всміхнешся раз лиш, крадькома.

* * *

...А дзвінок цей знову був не твій.
Я відваги не знайду, не смію
і збираюсь в чергу в бакалію
здати тару з-під вчорашніх мрій.
Ми минули вечори і танці,
вулиці, цілунки, і зиму ...
Чи минем любов також саму,
не подавши навіть наостанці?

* * *

Я сумую без тебе сьогодні.
Не розраджують сонячні бризки
березневої повені. Низки
перламутрових днів до безодні
миттю зблиснуть у леті на щастя
і навіки ... Ти чуєш, навіки
ми жадатимем цих реліквій,
та вернути їх нам не вдасться.

* * *

Я знову йду і думаю про тебе.
Весни беріз на вулицях нема,
хоч календар говорить жартома:
«Повинен був відплисти білий лебідь».
Повинен був ... Утома і журба,
минущить снів і зоряна алея,
і спогади про мандри Одіссея:
по днях, серцях, надіях і губах –
все відійде у сонячній пожежі,
зостанеться шляхетний черноцвіт,
і Віку Золотого стиглий міт
із рук твоїх закотиться за межі ...

* * *

Ми живем, наче пси,
І вмираєм, неначе пси.
І, можливо, тому
вони віддані наші друзі.
Казематів і полісів
нас заковтують корпуси.
Ми – Іони новітні.
Різниця, що ми – байдужі.

* * *

Сказав один поет: «Не треба більше слів.
Те, що люблю – і це мене возносить».
Не відає, бідака, що любов –
це не послань коханій в небо стоси,
з яких він зможе щастя досягти,
вхопити зірку бажану й далеку ...
Вірші ж мої, мов килим, простяглись
до ніг твоїх, в святинь кохання Мекку.

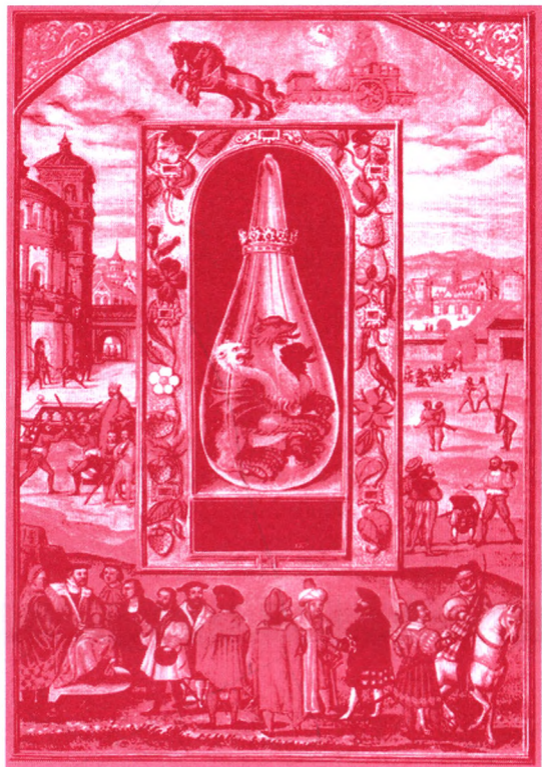
НОВІТНІЙ ГІЛЬГАМЕШ

...А справжня слава – це
прекрасна жінка,
що на могилу квіти принесе.

Ліна Костенко

Ідеалів не створюю я,
мур, шкода, будувати не вмію
і даремно втікає змія,
вкравши в мене останню лелію –
ту, що я у світ цей приніс,
за котрою здолав простори
океану безумства і ліс
скаменілих думок, і гори,
сподівався на втечу від сну
споконвічного в темені лоні ...
Виглядатиму буду одну –
ту, в котрої в букеті адоніс ...

* * *

Майбутній вік – царівен і вельмож,
геральдики, фортець і майоратів ...
Та поки що у наших душах вождь
про рівність всіх продовжує кричати.
Його ж це когутячий спів. А ми
вже бачимо калений міст світанку
і Вершника, що вже під ворітьми
обітницю дає звільнити бранку ...

***

... А я тобі пробачу все одно.
І не надійся, що мене образиш.
Любов, звичайно, тільки у кіно,
але між нами більше щось. І назви
йому ще досі не придумав люд,
лукавий і до ідолів всесхильний ...
А може й добре, що цю тайну Будд
лиш знаєм ми, а решта всі – стерильні
від неї на роки і на роки ...
Хоча колись, можливо і їм буде
відкрито таємницю, і стежки
до зла заніс, немов снігами грудень ...

СІРАНО ДЕ МОНЖУА (1869 – 1942) –
БАРОНЕСІ ДЕ СТАСІНЕ (1877 – 1954)

Ви гралися просто, а я – дурненький, повірив у щирість і ніжність, у вашу любов, доброту ... А ви тільки гралися ... Потім сказали: «Ту-ту! Пішов пароплав ...» – і зникнув у обрії сірім. Заснули в каюті без жодних докорів, неначе в дитинстві метелику крильця його обірвали, пустуючи, в грі, їх кинули з вітром в тривалий політ до Парижу ... Тепер захмеліли добряче: про щастя в достатку з коханцем уклали прогноз (перлина примарна, та діє завжди, мов наркоз) і вам вже не вийти із чорних морів меланхолій. Та вас, баронесо, люблю. Це єдине з принижень, що вічно готовий нести я із тижня в тиждень і щиро за цей тягар буду вдячний долі ...

* * *

...А квітець просто не встиг.
Словами сама відхилила
і кинула долі в немилість
у дні на початку відлиг.
А що їй? А що? Любив?
І любить, кажете? Може ...
Та це вже щось не тривоже –
старенький і збитий мотив.
І вічний як світ ... Одначе:
«Не люб він мені, не люб ...» –
і падає вирок із губ,
тому, ненароджене, плаче ...

* * *

...А я біля вікна. Ти ж, знаю, поруч.
І дощ іде. Довжезний і сумний.
Розмито ним стежки усі на гору
кохання, щастя, де царюють сни,
де вічне літо з буднями сплелось,
де диває маленьке (та своє!),
де власну пісню небові колосся
шепоче віддано, хоч те громами б'є!..

* * *

Ти навіть не вітаєшся? За що?
За те, що полюбив чи те, що мушу
в терзаннях гарувати серце й душу,
чи учинив із дурацтв грішок?
Тобі ж видніше ... Суд твій – понад всіх.
І вирок – як закону повна міра.
Можливо, з рук твоїх ось ця офіра
і є любов чесніша для двоїх ...

* * *

Тобі стало нудно? Що ж,
невдалий із мене паяц.
І повний вийшов «абзац»
в П'єро із Мальвіною. Дрож
від тіні лишень бороди,
хоч навіть тепер Карабас
без неї. Належим до рас
ляльок театральних завжди ...

* * *

В полоні розуму лиш той, хто не кохав.
Лиш той, хто світ не здивував тобою,
лиш він в полоні, він серед роззяв
найперший і глупіший повнотою.
Байдужі ... Реальність – морок снам,
до них крізь нього не проб'ється вічність.
Але чого це я? Мерсі, мадам,
ми всі живем у вік сомнамбулічний.

* * *

І тополиний пух в вікно.
Червнєве людство, щєбіт, мрії,
а милої для серця вії
навіюють міцнішим сном.
Навіюють ... Думок парад,
шеренги, корпуси, бригади
зникають у Ніщо ... Номади –
і їх пожре утіх Багдад.
І їх пожре ... І в Станіслав
ввійде когорта майордомів
від віртуалу,
і у втомі
віддаш у позі свій анклав.

* * *

Цей світ пустий, порожній, несерйозний.
Без гравітації кохання і наснаг
вмирає, наче шкапа – Місяць, в снах,
мов всохла квітка в клумбі, в котрій кожній
рослині суджено з цвітінням відійти,
привабити, духмянити, віддати
нектар на мед, а потім в певні дати
закінчити свій вік і бути тим
утішеній, що в день не марно, хоч
з комахами і вітром забавлялась ...
А ти стоїш і в серці жаху галас
клене тебе за вже не збутість прощ ...

* * *

Чи я люблю Тебе понад усе?
З Його ти волі нагорода й фатум;
і вже ворожить доля нам про дату,
коли у екіпажі по шосе
нас супроводять визнати у світ,
що Таїнство – величне, і не в силі,
а у смиренні, не в піснях ідилій,
маленьким щастям обіймеш zenit,
і подаруєш віри повну Чашу,
наснаги для кохання і добра!..
А поки що на тобі днів чадра,
а в мене – щирість слів із «Отченашу» ...

* * *

...і знову Місяць буде круглим. Знову
сезон врожаю. Скошено поля.
Розтоптано надію. Мов полову,
любов розвіяв вітер. Скитський шлях
зник в невідомім обрії. І мряка
в душі передчуває осінь. Ти ж
вдоволена собою і в Монако,
у Касабланку, Ніццу чи Париж
із обранцем вояж здійснити мрієш
(машина, хата, шприц, валюта, речі!).
Це так банально і так завше, Зміє!
Але й молитва вічна кожний вечір ...

* * *

...А осінь знову захопила право
і наче жертва, світ зійшов багряно
у послусі, і падаєш, октаво,
в порожній келих, що на фортеп'яно,
з промінням грати втіху для сердець
усупереч вітрам, дощам, морозам,
щоб нагадати, як цвіла мімоза,
і вартовим у неї – Місяць-жрець.

***

Сьогодні день Дмитра святого. Дим
волочиться, мов по надіях вечір
і ніч німа лиш підставляє плечі,
і лист упав останній, наче Рим,
закономірно, золотий, дощем ...
Молитви вдарить дзвін по суєті,
вуста твої припинять втечу втіх
і завмирає серце вже до щем ...

* * *

У бабинім літі забувсь листопад,
Ще літня царює спідничка.
І дата червона змінила парад
на кроки твоїх черевичків.
Червоних? Нехай. Календар їх на мить
згадає наступного року ...
Вірш аполітичний? Та ж серце – щемить,
ще трішки – і раптом, знаскоку
захопиш зимову тим часом мою
замріяну душу вогнями.
І битись в пожежі їй. мов солов'ю
у клітці увись, до нестями!..

* * *

Ти – є, але разом із тим – відсутня.
В моєму ти серці, та в іншого – серце твоє.
На тебе заведено надто ретельне досьє,
мов на Нессі з Лох-Нессу. Хвилі озера смутно
шотландського дива легенду шепочуть
(воно, чудо, існує в чужій далекій землі).
А в нас довкола – буденно, як взагалі;
без казок нещодавніх сумно дуже, напрочуд.

АТАРАКСІЯ

Загнічені свічки слабкої долі
маніфестують обрїй. Край зими
весну врїзає в обширі. І кволї
мандрують сні в пїтьмі тїней самих.
Ти вип'єш каву. Припалиш цигарку.
Стечеш за димом подумки до нїг
і тихо-тихо із вікна на аркуш
впаде лискучий промїнь. Спостерїг
очей байдужїсть і відхилень вдачу,
і темний-темний згусток на душі ...
Окраєць хлїба. Всім нам на додачу.
І вимїрїв, напевно, ще зо шїсть ...

МЕДИТАТИВНЕ

На чорному пні
На чорному-чорному пні
сиділа ворона
сиділа ворона сиділа
Довкола біліло
вологою білих слідів
а чорна ворона
а чорна ворона сиділа.

* * *

Осінній лист закручений у тугу,
похмура паводь падає на тло
розмити мрії. Видуває фугу
у труби вітер, мов самотній слон.
А слідом дощ. Дует розлуки з ранком.
Лиш інколи гарчать автомобілі.
А киця спить. І ніжитьсь. Сметанку
її ніхто не вип'є в світі білім.

* * *

Весняний сум одягся в білий цвіт.
Зелені сні блукають нишком світом.
І тихо плаче перший прозеліт
від хвилювання серед плетив літер.
Химерних днів упевнена хода
вздовж автострад і парків, і кав'ярень
минає, наче біла череда,
котру жене за овид синій арій.
І застається чорний, чорний слід,
шляхетний ґрунт святилища і танців,
і золотий, до сонця, щастя плід
впаде до рук коханій у багрянці.

Наталі Л-н

1.

Ти – не прийшла. Чекати – марно.
Дурні надії – сміховинні.
Лягає травень квітом гарним,
дощами сходять мрії плинні.
Втекла від мене? Спалах злості,
обурення ганьбою зради ...
А потім – лиш самотній острів,
думок незлічені паради ...

2.

Ти не прийшла – мороз на квіт.
У вітах вмер пташиний щєбіт
і сум вхопив, неначе лід,
в своє всевладдя.
І на небі
нічному промені сузір'я
складуть симфонію прощання;
старий скрипаль старих подвір'я
запалить свічку. Вже останню.

* * *

Коли для світу готували вість,
а матері кутю варили в печах,
тобі милішим став, одначе, гість
із іншими словами. Холоднеча
твоїх убила квітку щирих слів,
скрутила у зів'ялий жмут довіру
між нами. І розплати вже засів
тобі чи відвернути за офіру?
Чи відвернеш її ти за любов,
злеліяну, але, однак, не збуту?
Розчавлена душа з-під підошов
моя розквітла в туги чорну руту ...

* * *

Тарасові Прохаську –
«Максові Млинарському»

Не хотів би я бути похованим
ні у Венеції, ні на кичерах,
хоч і любо було б зникнути
разом із містом у водах пам'яті чи
з цвинтарем давнім гуцульським.
Я, принаймні, згодився б на
Флоренцію чи Оттаву, та
однаково через -надцять років
до мене в могилу опустять іншого,
за несплату за місце
(така вже доля Західного світу!),
то ж краще – маком червоним,
свідком зостатися пориву вітру
Атлантис до фьордів
Торсхавну.

* * *

Наталі Л-н

Колись я любив вас. І ви про це, звісно, знали.
Не треба шляхетного жесту, усміхів, дружби.
Тікайте далеко із ним, у кохання, а ну ж бо!..
Хто знає, яке ще вам доля готує мортале?
Втікайте, ідіть. Танцюйте, якщо вже так дуже ...
Весна і цвітіння. Природа. Любов і краса.
Не треба лиш жестів. Вони – для поганого пса,
для Божих пророків, покар і сваволі відчуждень ...

* * *

Ніч
Чужа шинкарка
Нова пісня
Хмільне кохання
Наше життя
в сучасній
незалежній
і суверенній Україні
мов після такої ночі
Похмелитися б
поете – брате

* * *

Ярославові Галущаку

А гадюк у Павлівці – катма
Ареал розширився повзучих.
Наробили з добрив купи – й мак
з них росте і різний видом кущик.
Всередині ж – парники і жук ...
Так і ми, розкидавши на купи
Україну, плодимо гадюк
і під серцем гріємо. От глупість!

* * *

...грим капає із Золотих Воріт.

Тарас Мельничук

...Дощі, мов древні заповіти ...

Степан Процюк

А Місяць скапав інеєм на ґрунт.
Зима безсніжна як любов без правди.
Димить завод ще. В кризи час він мав би
теж бути «без». Останній зиск секунд
зостався листю золотому жити.
Тріпочеться ще з вітром. Шелестить.
Вже під ногами вимерла блакить
дощами. А над нею ворожбити
останню потребу справили для Сонця,
надалі ж тризни – Місяцю і Смерті.
А в Ладі – Всесвіт. І стежки всі стерті
на карті снів, що ними час нас гончий
маленькі жертви заганяв у нори
свідомості. І тільки дідик Фройд
приймає чемно випещених пройд,
щоб на аналіз взяти крові корінь.

НЕОНІЛІ СТЕФУРАК

...Неофіти ідуть, неофіти
ідуть ...

Тарас Мельничук

Ви вісники, покликані до чину?
Вчиніть любов у собі, далєбі,
ще час зими у Всесвіті не збіг,
не згоєно і рану – Україну
в Божественному тілі. Від каміння
і під ногами, і під ворітьми
не раз ламали серце і ломи
та ідолам служили поклоніння,
усупереч навчанню. Неофіти,
хай світ тремтить – орімо переліг!
Ми – арії і діти у доріг
Русі – Вкраїни (ніде правди діти).
Йдемо у вирій. Не мідяк у ртуті,
не шлях ілюзій, підступів і зрад.
Це путь новітніх Едд та Іліад,
щоб вік цвісти, мов Сонцю зранку, Руті
святого Володимира. Земля
тепліша, як ніколи (бо під нею!),
в роси намисто сон одяг лілею
і ніжно небо обійма орля.

* * *

Наша п'яна любов
Різдвяного вечора
соромиться спротиву щастя
Ми злукавили разом
і зима втекла від вікон
погуляти плаєм з Місяцем
до самісінької Чорногори
Ми пригублюємо нашу надію
і співаємо колядку
Це ти?
Тиша впала
Ми разом із нею
привітаємо віру й любов

ПЛАЧ МОЛОДОГО СУФІЯ

...Як похвалюся я добрим серцем,
що кохана слово дала,
але потім зробила як знала?..

Хафіз

...Що полюбить, побереться,
А вона другому
За три шаги продається
Та з його сміється.

Тарас Шевченко

Нещастя доля серцю принесла –
Дівчиська із «забитого» села.

Вона про себе мала вищу думку –
Та суть явила на поверхню шумку.

Пообіцяла рай – та з іншим утекла.
Я ж їм услід молюся і без зла.

З любов'ю по-блюзнірськи ти повелась, авжеж,
Свої слова забула і поцілунки – теж.

Підступно приручила – тепер я гину вкрай.
Довкола все – пустеля, а у вухах: «Прощай!..»

Моя душа – самотня, мов верблюда, без тебе.
Ти ж віслиюка обрала. І плаче ангел з неба ...

***

1.

Коли повертаюся –
твоє ім'я
мимоволі зринає з губ
у березень пам'яті,
а ти
посміхаєшся впевнено
мріям.

2.

Одного разу
я зник
в глибинах твоїх очей.
Тепер мене
утопленого
хвилі життя гойдають.

* * *

Старенький джаз
зітхає в теплий гамір
над втечею годин
в п'їтму повчань.
І осїнь інша вже,
і вечір з нами
не буде йти
вздвж вулиці у гості
потішитись
з надії мрій дурних.
І ми вже інші,
і опале листя,
хоч золоте
та створить сірий ґрунт.
І порожнеча слів
гримить немов ведро,
шукаючи води
у наших душах.

* * *

...І вмерли квіти на твоїм вікні.
А з ними сни втекли у далечінь.
Прокинувся: мов впала в душу тінь,
неначе в серці стало талим снігом.
Ці квіти – вмерли. І померли дні.
Минулися, залишили на спогад
пряму розмов і сподівань дорогу,
ночам уже не створені пісні ...

КОМЕНТАРІ

Адоніс – квітка, що за звичаєм кладуть на могили коханих.

Анх – давньоєгипетський принцип життя, його означував ієрогліф з поєднання кола та хреста над ним. Сьогодні – символ готичної субкультури.

Аргімпаса, або Аретуза, у скіфів – богиня-войовниця, аналог давньогрецької Артеміди.

Атараксія – душевний спокій як вища цінність.

Березань – на українському Причорномор'ї місце святилища бога-героя Ахілеса.

Бон – тепер тибетська релігія, яку сповідував Чингізхан. Виникла в середовищі персів, що боролися за незалежність Персії від Мідії. Засновник – пророк – син ієрусалимської принцеси та знатного перського сановника Мітрігат (Дмура), якого тибетці називають Шенраб Мівоче. Була державною релігією за часів Кіра Великого, Камбіза та його нащадків до часу, коли Дарій не віддав перевагу реформі бону, яку здійснив Заратустра. Північноіранські племена Турану (сучасна Середня Азія) зберегли до навали арабів архаїчний варіант бону і на вернули до нього тибетські та тюркські племена. Власне, в середовищі бону виникло уявлення про легендарне та неприступне царство Шамбалу.

- Бористен – давньогрецька назва Дніпра, бога матері скіфів Діви – Єхидни.
- Бус – давньослов'янський божок.
- Велес – давньослов'янський бог худоби та достатку. Германцям був відомий як Вйольсі, родоначальник рогу героїв Вольсунгів.
- Вередій – давньословянська назва комахи “божа корівка” (“сонечко”), що вважалася посланцем бога сонця – Дажьбога.
- Герострат – злочинець, який для прославлення свого імені спалив храм Артеміди в Ефесі, огне з “семи чудес світу”.
- Герри – священна долина поховання скіфських царів десь на лівобережжі Дніпра.
- Гир-Ат – у тюркських переказах магічний кінь – помічник.
- Гільгамеш – герой давньошумерського епосу, котрий знайшов квітку вічної молодості.
- Глаголиця – перший варіант церковно-слов'янського алфавіту.
- Готи – давньогерманське войовниче плем'я, тут – представники субкультури (поряд з такими як хіппі, панки, юппі).
- Егга – звід давньогерманської міфології.
- Єрогліф – знаки давньоєгипетського письма.
- Інки – народ, що в Південній Америці утворив могутню імперію від Панами до Чілі.

- Кадастр – список, реєстр.
- Кайзерлінг Герман – основоположник “філософії сенсу”.
- Кіото – давня столиця Японії.
- Касоги – давньочеркеські племена в степах України.
- Лета – річка, межа між світом живих і мертвих.
- Мулати – нащадки змішаних шлюбів негрів з європейцями або семітами.
- Неофіт – новонавернений послідовник якогось вчення або релігії.
- Огузи – давньотюркські племена.
- Паполома – у Візантії, покривало для коня.
- Печеніги – давньотюркська народність.
- Сварга – давньоарійське означення сонячного світила, символ палацу бога-громовержця Індри.
- Себек – давньоєгипетський божок з головою собаки.
- Сивілла – давньоримська пророчиця.
- Сілезький Ангел – псевдонім німецького поета католицької Контрреформації.
- Суфій – послідовник містичного вчення, що виникло в середовищі європейських (Іспанія), іранських та тюркських етносів як антитеза на арабський шовінізм у ісламі.
- Тіамат – давньошумерський жіночий першо-

принцип, уособлення хтонічної Безодні. У готичній субкультурі наявна “Церква Тіамат”.
Фенікс – міфічний птах, що самовідроджується з попелу.

Хайдеггер Мартин – німецький філософ-екзистенціаліст, засновник генетичної етимології (тлумачення походження слів).

Харон – перевізник через ріку Лету (див.: *Лета*).
Цейтнот – недостатність часу.

Цербер – триголовий пес, сторож входу в Потойбіччя.

Номо viator (латин.) – “людина-мандрівник”.

Ins blau (нім.) – “у блакиті”.

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	5
«Не Кафка, не Кравчук, не Фарагеї...»	9
«Що світ? – Журба...»	10
«Без коханої і без весни...»	11
«За обрієм – молитва...»	12
«Повернення зі сну і забуття...»	13
ПОЕТЕСІ-ВЕРЛІБРИСЦІ С. Б.	14
«Не втішайся над рядком, Поете!...»	15
«Ніч розчиняє слово...»	16
«Поетів не мільйони, а мільярди...»	17
INS BLAU	18
«Моя Лауро, смутку мій...»	19
ОКСАНІ С-ЦЬ	21
«Ми знову без Еспанії...»	22
ОКСАНІ ЗАБУЖКО	23
НАТАЛІ С-ЦЬ	24
«Я – скіф. Я – звір...»	25
«На сході – Сварга...»	26
СТЕПАНОВІ ПРОЦЮКУ	27
«Химери осені...»	28
НА ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ НАТАЛІ С-ЦЬ	29
«Тільки Ти кожен вечір...»	30
«Втікати в рай...»	31
«Як фенікс золотий...»	33
«Пегасик з'їв лавровий мій вінок...»	34
PERINEUM VITAE	35
«Лиш спогади...»	36

«Безперечно, у тобі щось є...»	37
«Сьогодні сумна обідня...»	38
«В нашій кімнаті...»	39
ПЛОЩА	40
«Усе це – ніч...»	41
КОТЯЧИЙ БЕРЕЗЕНЬ	42
«Ти спиш у далекому місті Лева...»	43
«Я на тебе чекатиму...»	45
ПОБРАТИМАМ – АЗЕРБАЙДЖАНЦЯМ	46
ПОЕТАМ КИЇВСЬКОЇ ШКОЛИ	47
«Коли розглядаю ноги...»	48
«В самотностях шляхів народів...»	49
ЗЕЛЕНИЙ ХРАМ	50
АНХ	51
ЮРКОВІ ІЗДРИКУ	52
МОРОК	53
«З-за далечі чорного птаства...»	54
«Розшукую вічність в твоєму погляді...»	55
КОРОЛЕВІ	57
«І подих мій захоплює також...»	58
«А вчора здалося – то лілія...»	59
«...Що тобі шепотів вечір...»	60
«Щовечора в червоних снах...»	61
«Опівночі твоє астральне тіло...»	62
«Перун чекав свого хреста...»	63
«...Пошкодуй своїх сліз...»	64
«...А будні знов тотожнять...»	65
«Без тебе...»	66

«За днями день...»	67
«Все набирає сили...»	69
ВЕРЛІБР	70
«Ластівка в поезію влетіла...»	71
«Віглуння краплі...»	72
«Чорне небо...»	73
«Іноземельні міфи...»	74
«Їжак вкрав сонце!...»	75
ПОКУТЯНИ	76
«Ми тут зустрічалися...»	77
«Почекай цінувати...»	78
ПРОСТІР ПАСАЖУ	79
«Слово...»	80
ЮРІЮ АНДРУХОВИЧУ	81
«Ти – спиш...»	82
КИЇВ	83
БОГДАНОВІ КОЗАКУ	84
«Симпатичні метелики...»	85
ШУКАЮ	87
ПАМ'ЯТІ ВАСИЛЯ СТУСА	88
«Повернення...»	89
«Повернутися – вкинути гроші...»	90
«Зсипано купи схожості...»	91
ЗАСНУВАННЯ РИМУ	92
ЗОРЯ СІРІУС	93
«Бурштинова крапля...»	94
«Зустрінемося на Вулиці...»	95
«До побачення...»	96

«Моя жінка буде мулаткою...»	97
АНТИГЛОБАЛІСТАМ	98
«...І ще одні закрились двері...»	99
«Ні шансів, ні надії...»	100
«Душа – заручена із Богом...»	101
«Весна в твоїх очах...»	103
«Жалій, красунечко...»	104
«...І знову мороз...»	105
«Над тобою – зоря...»	106
«Не я сніганок принесу...»	107
«...А дзвінок цей знову...»	108
«Я сумую без тебе...»	109
«Я знову йду...»	110
«Ми живем, наче пси...»	111
«Сказав один поет...»	112
НОВІТНІЙ ГІЛЬГАМЕШ	113
«Майбутній вік – царівен...»	115
«...А я тобі пробачу...»	116
СІРАНО ДЕ МОНЖУА (1869 – 1942) – БАРОНЕСІ	
ДЕ СТАСІНЕ (1877 – 1954)	117
«...А квітень просто не встиг...»	118
«...А я біля вікна...»	119
«Ти навіть не вітаєшся?...»	120
«Тобі стало нудно?...»	121
«В полоні розуму...»	122
«І тополиний пух...»	123
«Цей світ пустий...»	124
«Чи я люблю Тебе...»	125

«...і знову Місяць...» -----	126
«...А осінь знову...»-----	127
«Сьогодні день Дмитра...»-----	128
«У бабинім літі...» -----	129
«Ти є...» -----	130
АТАРАКСІЯ -----	131
МЕДИТАТИВНЕ -----	133
«Осінній лист...» -----	134
«Весняний сум...» -----	135
«Ти – не прийшла...» -----	136
«Коли для світу...» -----	137
«Не хотів би я бути...» -----	138
«Колись я любив вас...» -----	139
«Ніч...» -----	140
«А гагюк у Павлівці – катма...» -----	141
«А Місяць скапав інеєм...»-----	143
НЕОНІЛІ СТЕФУРАК -----	144
«Наша п'яна любов...» -----	145
ПЛАЧ МОЛОДОГО СУФІЯ -----	146
«Коли повертаюся...» -----	147
«Старенький джаз...» -----	148
«...І вмерли квіти на твоїм вікні...» -----	149
КОМЕНТАРІ -----	150
ЗМІСТ -----	154

Юрій ВИСОЧАНСЬКИЙ
представляє серію:
«Новітня українська поезія»

Любов Бенедишин, Поезія:
Крізь роки і сузір'я –
Літературно-художнє
видання, Івано-Франківськ,
2002. – с.160.

Мирослав Аронець, Поезія:
**Невистівана сльоза, верлібр,
На сторожі громів, танка.** –
Літературно-художнє
видання, Івано-Франківськ,
2003. – с.160: 12 іл.

**Відзначена Обласною
літературною премією ім. В.
Стефаника.**

Готуються до друку збірки поезій:
Василь Мороз, Поезія: «Так віщують пісні...»
(Поезії різних літ).
Денис Данько, Поезія: Виш

Олег Борисович Гуцуляк

ПОЕТ
І
ТІАМАТ

Літературно-художнє видання

Відповідальний редактор *І. Косович*

Технічний редактор *С. Верхогляд*

Дизайн та верстка *І. Косович*

Редактор *Н. Гой*

Формат 60x90 1/32. Гарнітура «Міньон»

Друк офсетний. Папір офсетний. Ум. др. арк. 5,0

Видавництво: *ПП І. Косовича*

76000, Україна, м. Івано-Франківськ

вул. Січових Стрільців 76^б

Тел. (0342) 55 9047

E-mail: mgg@utel.net.ua

З питань придбання звертатись

E-mail: visochan@il.if.ua

Тел. (0342) 55 1062

Видання здійснено коштом *Ю. Височанського*

Віддруковано ПТВФ «Афіша» м. Львів

Особлива подяка

за сприяння у виданні

Турчину Володимиру Володимировичу,

президенту

Благодійного Фонду розвитку України «ОРІЯНА»

